

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Το θρησκευέσθαι είναι άρρηκτα συνυφασμένο με την ανθρώπινη ύπαρξη. Φαίνεται ότι μόλις ο άνθρωπος απέκτησε συνείδηση διαπίστωσε το μεγάλο μυστήριο της ζωής. Ένοιωσε την ανάγκη να προσδιορίσει τον εαυτό του μέσα σε ένα πελώριο «χάος». Τα βασανιστικά ερωτήματα, τα οποία σε μεγάλο βαθμό, και τώρα ακόμη, τον ταλαιπωρούν προέκυψαν αμείλικτα. Ένα άπειρο πλήθος αγνώστων και ανεξήγητων φαινομένων τού προκαλούσαν δέος και απόγνωση, μαζί με την επιθυμία να τα γνωρίσει και να τα εξηγήσει. Αυτό τον έκανε να αποκτήσει μια φυσική περιέργεια για τα πάντα. Προκλήθηκε η επιθυμία να φωτίσει και να γνωρίσει τον Κόσμο που τον περιβάλλει, αλλά και το εσωτερικό του είναι, που τόσο τον επηρέαζει. **«Ο άνθρωπος φύσει ορέγεται του ειδέναι».**

Αυτή η όρεξη για μάθηση τον έφερε στο σημείο να θεωρηθεί ο άρχοντας του κόσμου. Πλασμένος «όμοιος» με τον Μεγάλο Δημιουργό τού Κόσμου, το Θεό του. Τόση μάλιστα είναι η εμπιστοσύνη του για τις δυνάμεις του, ώστε έφθασε στο σημείο να τον «καταργήσει»! Και θεώρησε επί πλέον ότι έχει εξουσία σε όλη τη Γη. **Από πολύ νωρίς, όμως, κατάλαβε ότι τα όριά του ήταν αρκετά περιορισμένα.** Μόλις τα ξεπερνούσε κάποιο κακό του συνέβαινε. Και τότε μίλησε για «ύβρη» και για «οργή» των Θεών και του Θεού αργότερα. Ζει κοντολογίς μέσα στο χώρο του μεγάλου μυστηρίου, του τρόμου και της αβεβαιότητας. Και μάλιστα όσο περισσότερα «ερμηνεύει» τόσο περισσότερα άγνωστα συναντά. **Η πιο μεγάλη βεβαιότητα είναι η αβεβαιότητα!**

Το θρησκευέσθαι είναι το **κατεξοχήν συναίσθημα**, που οδηγεί τον «άλλον» στην **ίδια μοίρα με το «εγώ».** Και μάλιστα ο συνάνθρωπος θεωρείται ως πλάσμα του Θεού και μάλιστα «καθομοίωσιν», έχει τουτέστιν κάτι το θεϊκό μέσα του, άρα είναι άξιος σεβασμού, όπως και ο Πλάστης του. Δεν είναι δυνατόν να αναπτυχθεί **ηθικό ενέργημα**, χωρίς προηγουμένως να θεωρήσουμε τους «άλλους», ίσους με εμάς, σε ό,τι αφορά τα βασικά δικαιώματά του.

Η **θεώρηση του θρησκευέσθαι ως βασικού παράγοντα δόμησης της προσωπικότητας του ανθρώπου είναι λοιπόν αναντίρρητη.** Δυστυχώς πρέπει να είμαστε ανεκτικοί στις κρίσεις μας, κυρίως γιατί το θρησκευέσθαι εκφράζεται σε ανθρώπινα πρόσωπα, τα οποία έχουν και τις αδυναμίες τους και στις οποίες εμείς συνήθως αγκυλωνόμαστε. **Δεν αναφερόμαστε φυσικά στις ακραίες εκείνες περιπτώσεις φανατισμού, οι οποίες μας οδηγούν δυστυχώς στο εσφαλμένο συμπέρασμα ότι το θρησκευέσθαι προκαλεί μόνον τη συσπείρωση φανατικών.** **Αποκρύπτεται, συνήθως, ότι το θρησκευέσθαι είναι πανανθρώπινο συναίσθημα, που όταν βρίσκεται στα καθαρά όριά του ενώνει τους ανθρώπους ως πλάσματα του ίδιου Θεού.**

Το θρησκευέσθαι υπηρετεί την **παμμέγιστη αξία της ιερότητας.** Δυστυχώς η έννοια της ιερότητας, έχει αλλοιωθεί. Ενώ ξεκινάει κατά βάση από τα πιο προσφιλή μας πρόσωπα και πράγματα σταδιακά η ιερότητα φθάνει μέχρι το απόλυτο Ιερό του Θεού, αφού, όμως, λάβουν τη χροιά του «ιερού» και ενδιάμεσα μεγέθη, τα οποία δυστυχώς τις πιο πολλές φορές δεν έχουν και την ουσιαστική αξία. Ας μη ξεχνάμε το φανατισμό στα κατά καιρούς «ιερά είδωλα» της μόδας, του κινηματογράφου και των γηπέδων. Η ύπατη αξία της ιερότητας, η **Θεϊκή Ιερότητα, προσεγγίζεται με το υγιές Θρησκευέσθαι.**

Σε ό,τι αφορά στη δική μας **Θρησκεία** με πολύ σεβασμό, ευλάβεια και απλότητα θα λέγαμε: Όλα στηρίζονται στην ανεπανάληπτα απλή **Μορφή του Ιησού Χριστού μας!** Εάν ο Χριστιανισμός επικράτησε μέσα στον θρησκευτικό κυκεώνα και στην ιδεολογική αποσάθρωση των πρώτων αιώνων και δέσποσε στις χώρες της Μεσογείου, του λίκνου τόσων μεγάλων πολιτισμών, δικαιολογημένα η νίκη του αποδίδεται **στον Ιδρυτή της.** Είναι γεγονός ότι στο αρχικό πυρήνα του αποτελούσε μια υψηλή, αλλά και απλή ηθική διδασκαλία, ενσάρκωμένη σε ένα θαυμαστό όσο και αγαπητό παράδειγμα -άνθρωπο, πρότυπο αρετής και μάρτυρα. Το όλο φως της Θρησκείας μας εστιάζεται στην ωραία μορφή του **Ιησού Χριστού** μας.

Κάθε χρόνο, το χειμώνα **Τον φέρνουμε στον κόσμο βρέφος** και την Άνοιξη **Τον σταυρώνουμε** ως Μάρτυρα. Έτσι μαλακώνουμε την πέτρα της καρδιάς μας, ελπίζοντας να την

εξημερώσουμε. Εξυμνούμε την τρυφερότητα, την συμπόνοια Του, πιστεύοντας έτσι ότι θα καθάρουμε τις τύψεις που μας βασανίζουν! Μεγάλος ο κόπος αλλά μικρό το κέρδος! Δεν μαλάζεται η πέτρα της καρδιάς εύκολα.

Εκείνος μιλούσε μια γλώσσα με ελάχιστες λέξεις: ειλικρίνεια, αγνότητα, ανοχή και επιείκεια, οίκτο, εμπιστοσύνη, πραότητα, αοργησία, υπομονή και καρτερία... Όχι βαρβαρότητα!!! Και πρώτιστα Αγάπη. Και μάλιστα Αγάπη προς τον εχθρό μας!! Οι άνθρωποι, όμως, άλλα ζητάμε από τον Σωτήρα μας: πλούτη, χαρές, απολαύσεις, νίκες, δόξα, ραθυμία και μακροζωία..

Η κατανόηση με τον Ιησού υπήρξε και εξακολουθεί να είναι δύσκολη. Οι σύγχρονοι Του τον σταύρωσαν. Οι μεταγενέστεροι κάνουμε κάτι χειρότερο ίσως: Τον προδίδουμε με τον τρόπο που επικαλούμαστε το όνομά Του. Παραποιούμε το κήρυγμά Του, για να το φέρουμε στα μέτρα μας. Αναμασούμε τους λόγους Του χωρίς να τους καταλαβαίνουμε! Εορτάζουμε με όλους τους τύπους την Γέννησή του και το τέλος της εγκόσμιας ζωής Του. Την είσοδό Του με αίνους και δοξολογίες και την έξοδό Του με θρήνους. Οι λόγοι Του διαβάζονται με ευλάβεια και κάποτε με συντριβή! Εάν εκτελούνται οι συμβουλές Του; Αυτό είναι άλλο θέμα! Ό, τι ζητείται από τους οπαδούς για να έχουν το χρίσμα, είναι το να «πιστεύουν»!

Έτσι ο κόσμος, στα δύο χιλιάδες χρόνια χριστιανικής ιστορίας, παρουσιάζει ένα θαυμάσιο θέαμα: Τιμούμε τα όνομα του Χριστού, αλλά ως άνθρωποι αλληλο-σφαζόμαστε και αλληλο-μισούμαστε. Άλλοι χορταίνουν και οι φτωχοί πεινούν και αυξάνονται. Οι μη κατανοούντες τα κηρύγματά Του πληθαίνουν και οι σοφοί να παραληρούν! Ο καθένας μας ακολουθεί τον δικό του δρόμο! **Ο Χριστιανισμός εξακολουθεί πραγματικά να υπάρχει και να θριαμβεύει, γιατί τα κηρύγματά του είναι πανανθρώπινα, αναλλοίωτα και αιώνια, αλλά αιωρείται πάντα το ερώτημα : Πόσοι πραγματικοί Χριστιανοί υπάρχουν; Και ίσως μένει αναπάντητο το ποιο δύσκολο ερώτημα στον καθένα μας: «άραγε πόσο αγνός Χριστιανός είμαι»;**

Η Χριστιανική αγάπη είναι η αυθόρμητη και χαρισματική δίχως κίνητρο, δίχως όφελος. Αυτό τη διαφοροποιεί σαφώς από τον έρωτα, που είναι πάντα άπληστος, εγωιστικός. Την διαφοροποιεί και από τη φιλία, που δεν είναι πάντα ιδιοτελής, αλλά ούτε εντελώς αυθόρμητη ή ελεύθερη.

Ιεροί **Πατέρες της Εκκλησίας**, περισσότερο ρεαλιστές και ανθρώπινοι, μπόρεσαν να δείξουν πώς περνάμε από την αγάπη για τον εαυτό στην αγάπη για τον άλλο και στη συνέχεια από την **ιδιοτελή αγάπη για τον άλλον στην ανιδιοτελή, στη φιλοστοργία και στην ευσπλαχνία.**

Για όσους δεν ακολουθούν τη θρησκευτική αγάπη, μία σημαντική ιδέα ανθρωπιάς, που, ίσως, όλοι θα συμμερίζονταν είναι η **αρχαιοελληνική φιλανθρωπία.** Την όρισαν ως μια φυσική κλίση αγάπης προς τους ανθρώπους. Έναν κοινό τρόπο ύπαρξης, που οδηγεί στην αγαθοεργία και στην ευμένεια απέναντί τους. Μιλάμε για μια διευρυμένη φιλία ανοιχτή σε όλη την Ανθρωπότητα. «**Αγκαλιάζει όλη την οικουμένη**»(Επίκουρος). **Φως ιλαρό, γλυκό φως, που φωτίζει κάθε άνθρωπο, γνωστό, άγνωστο, κοντινό ή μακρινό, στο όνομα μιας ανθρωπότητας, μιας κοινής ζωής, μιας κοινής ανημποριάς.**

Πώς να μην αγαπάμε, έστω και λίγο, εκείνον που μας μοιάζει, που ζει όπως και εμείς, που υποφέρει όπως και εμείς, που θα πεθάνει όπως και εμείς; Όλοι μπροστά στη ζωή είμαστε αδέρφια, ακόμη και εάν έχουμε αντιθέσεις, ακόμη και εάν είμαστε εχθροί. Όλοι αδέρφια μπροστά στον θάνατο. Μια αγάπη, ως εάν αδελφοσύνη των θνητών!

Το «**αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν**» είναι ανθρωπίνως δυνατό; Μάλλον όχι. Αλλά παραμένει ως **οδοδείκτης.** Μας δείχνει ότι δεν υπάρχει άλλος από το δρόμο της αγάπης. Φαίνεται αυτό σαν να «σκοτώνουμε» τον εαυτό μας! και όντως έτσι είναι. Τον στριμώχνουμε σε τέτοιο σημείο σαν να λέμε «**ότι πρέπει να πεθάνει, όπως ένας σπόρος, για να απελευθερώσει την ενέργεια που εμπεριέχει**», όπως διατύπωσε η Βέλ. Θαρρούμε ότι η **ελεήμων αγάπη είναι αρετή.** Ακόμη και η φιλία είναι αρετή. Γιατί απαιτείται να αποκτήσουμε με τη θέλησή μας εσωτερική δύναμη, ώστε να τιθαसेύσουμε τα κεντρομόλα, προς εαυτόν, ένστικτα, και να οδηγηθούμε πιο ομαλά πλησιέστερα στον στενότερο πνευματικό δεσμό των ανθρώπων. Δεν

πρέπει, φυσικά, να αγνοείται ότι η ύπαρξή μας έχει αφετηρία την σωματική μας οντότητα με όλες τις απαιτήσεις για ζωή, όσο ταπεινές και εάν είναι αποτελούν στοιχεία επιβίωσης. **Το πνεύμα δεν έχει τρόπο να εκφραστεί έξω από το σώμα.**

Η αγάπη στην ύπατη μορφή της υπερκαλύπτει όλες τις αρετές, αλλά δεν πραγματώνεται σχεδόν ποτέ και αυτός είναι ο λόγος που είναι οι αρετές απαραίτητες. Ο Πλάτωνας το είχε δει νωρίτερα ότι υπάρχει ένας ορίζοντας πέρα από τον έρωτα και τη φιλία. Μια περιοχή του πνεύματος, όπου τίποτε πια δεν λείπει και όπου τα πάντα αναδύουν **ολβιότητα** και χαρά. Αυτό ονόμασε **Αγαθό και αργότερα ονομάστηκε Θεός**, που δεν είναι τίποτε άλλο από την **Αγάπη**. Αγάπη στο μέτρο το ανθρώπινο, που βιώνουμε ή νιώθουμε, τουλάχιστο, στην απουσία της την αξία της και την αναγκαιότητα επιδίωξης.

Τη μεταρσιωμένη σε **αρετή αγάπη** οφείλουμε να καλλιεργούμε σε όλα τα πεδία της **Ολιστικής Παιδείας**, γιατί συνιστά το αντιστήριγμα του εγωτισμού. Είναι η **υπέρτατη αξία** της ζωής μας. Το **αλφαβητάρι όλων των αρετών**. Η **υπέροχη ανάδυση από την αρμονική σύνθεση των ανθρώπινων αρετών**.

Η **Αγάπη** συνιστά το οξυγόνο της ψυχικής υγείας κάθε ανθρώπου τουτέστιν την **καλλιεργημένη ολιστικά προσωπικότητά μας**.

ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΟΛΟΨΥΧΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Δημήτρης Κ. Μπάκας
23 Δεκ. 2024